

WHEN WAS שמונה עשרה COMPOSED

'בעזרת ה', after two years of inching through the pages of the סידור, we have arrived at the page that opens שמונה עשרה. Our study of שמונה עשרה will concentrate in three areas; its historical development; its structure and the individual ברכות of שמונה עשרה.

When was שמונה עשרה composed?

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז' עמ' ב' – תפלה מנא לן? דתניא: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר רבי יוחנן, ואמרי לה במתניתא תנא: מאה ועשרים זקנים ובהם כמה נביאים תיקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר. . . תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יח' עמ' א' – וכי מאחר דמאה ועשרים זקנים, ומהם כמה נביאים, תקנו תפלה על הסדר, שמעון הפקולי מאי הסדיר? – שכחום וחזר וסדרום.

This גמרא is troubling. How are we to understand the fact that after שמונה עשרה was composed upon the destruction of the first המקדש, it was forgotten, only to be re-composed after the destruction of the second המקדש?

in his סידור עבודת ישראל באר provides an explanation:

והנה כאשר נחקר במאמרים השונים הללו שיש לפנינו על אודות השמונה עשרה כדי לעמוד על הנכון ולדעת האמת היוצא מתוכן הדברים, נדע ונבין כי זאת היתה נהוגה בישראל מיום היותם לעם להתפלל לקב"ה ג' פעמים בכל יום, אך לא בתפלת הי"ח כמונו היום. אלא כל איש ואיש התפלל מה שלבו אומר לו וכפי מעמד גופו ונפשו וקורותיו וחלאתו. וכן היה עד שובם מגלות בבל עד התאסף אנשי כנסת הגדולה ותקנו הם ברכות ותפילות וקדושות והבדלות וקבעו גם י"ח ברכות מיוחדות לתפלה להיותם ערוכות לכל שיתפללו על פיהם בלשון נקיה וצחה. אך לא התפשטו ברכות ההן בכל העם לנוסחא מקימת. וראה כי כן גם מעקרים לא נתקמו רק לאותם שהיו עמקי שפה ולא יכלו לסדר מעצמם את תפלתם כראוי. אבל הבקיאים בסידור הדברים הם התפללו כפי העלות רוחם ולא על פי מטבא קבוע. ונוסף לזה שבמשך הזמנים כאשר באו לרוחה וישבו לבטח בימי החשמונאים לא נהגו עוד בתפלות המדברות על הפרת עול גלות כגון ראה בענינו, השיבה שופטינו ודומיהם וחדלו ככה מעט מעט מברכות י"ח עד כמעט נשכחו כולם. אז התעוררו בבית דין של רבן גמלאיל ביבנה כעשר שנים אחר חרבן בית שני ותקנו שנית תפלת שמונה עשרה וגם הוסיפו להן עוד ברכה אחד כנגד המינים. ותהי כן התפלה של תשע עשרה ברכות, אך לא שינו בעבור זה את שמה הראשון שמונה עשרה שנקראת בו מאנשי כנסת הגדולה. והתפלה הזאת כמו שסדרוה ותקנוה בבית דין של רבן גמליאל היא שנתקבלה בכל ישראל להתפלל על פי נוסחתה חק לא יעבר.

What רב יצחק באר רמב"ם wrote should remind you of what we learned from the opening paragraphs of the הלכות תפילה ונשיאת כפים of the רמב"ם.

הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א'–הלכה א'–מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלקיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם. אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב? זו תפלה. ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה. הלכה ב'–ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא. אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו. הלכה ג'–אם היה רגיל מרבה בתחנה ובקשה ואם היה ערל שפתים מדבר כפי יכולתו ובכל עת שירצה. וכן מנין התפלות כל אחד כפי יכולתו; יש מתפלל פעם אחת ביום, ויש מתפללין פעמים הרבה, והכל יהיו מתפללין נכח המקדש בכל מקום שיהיה, וכן היה הדבר תמיד ממש רבינו ועד עזרא. הלכה ד'–כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערבו בפרס ויון ושאר האומות. ונולדו להם בנים בארצות הגוים. ואותן הבנים נתבלבלו שפתם והיתה שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה. וכיון שהיה מדבר אינו יכול לדבר כל צורכו בלשון אחת אלא בשיבוש שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית וגו'. ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם. ומפני זה כשהיה אחד מהן מתפלל תקצר לשונו לשאול הפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקדש עד שיערבו עמה לשונות אחרות. וכיון שראה עזרא ובית דינו כך עמדו ותקנו להם שמנה עשרה ברכות על הסדר; שלש ראשונות שבח לה', ושלש אחרונות הודיה, ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים שהן כמו אבות לכל הפציו איש ואיש ולצרכי הציבור כולן. כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן ותהיה תפלת אלו העלגים תפלה שלימה כתפלת בעלי הלשון הצחה. ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסודרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העלג.

The position of the רמב"ם and רב יצחק באר has support from the גמרא:

תלמוד בבלי מס' ברכות דף כו' עמ' ב'–איתמר, רבי יוסי ברבי חנינא אמר: תפלות אבות תקנום; רבי יהושע בן לוי אמר: תפלות כנגד תמידין תקנום. . . תניא כוותיה דרבי יוסי ברבי חנינא: אברהם תקן תפלת שחרית שנאמר (בראשית י"ל) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם, ואין עמידה אלא תפלה, שנאמר (תהליך ק"ו) ויעמד פינחס ויפלל; יצחק תקן תפלת מנחה שנאמר (בראשית כ"ב) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, ואין שיחה אלא תפלה, שנאמר (תהליך ק"ב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו, יעקב תקן תפלת ערבית שנאמר (בראשית כ"ח) ויפגע במקום וילן שם, ואין פגיעה אלא תפלה, שנאמר (ירמיהו ז') ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי.

TRANSLATION OF SOURCES

ב' תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז' עמ' ב' -When was Shmona Esrei composed? We learned: Shimon HaPikuli put into order 18 Brachot before Rabban Gamliel in Yavneh. Rav Yochanon asked: Did we not learn in another place that 120 elders and among them several prophets composed the 18 Brachot in order. And if 120 elders and among them several prophets composed the 18 Brachot in order then what did Shimon HaPikuli put into order. The 18 Brachot were forgotten. Therefore Shimon HaPikuli had to organize them once again.

ל' ישראל -When we search deeper into what is written about Shmona Esrei in order to find the truth, we discover that it was a long standing practice within Judaism from the time that Jews became a nation to pray three times a day but not the exact Shemona Esrei that we recite today. Instead each person would recite what he felt in his heart; what his body and soul would want to express. That was the practice until the Jews returned to Israel after their exile to Babylonia at the time of the Great Assembly which then composed the Brachot; the Tephilot, the Kedushot and the Havdalot. They also composed 18 individual Brachot to act as the Tefila which could be recited by anyone who wanted to recite the prayers with words that were appropriate and refined. But the initial purpose in composing these 18 Brachot was not to establish a fixed text for everyone. From the beginning the 18 Brachot were composed for those who were not fluent in the language and who could not organize their prayers on their own in an appropriate manner. Over time, circumstances led to there being peace in Israel. In the time of the Hashmonaim, the Jews lived comfortably and discontinued the practice to recite certain Brachot. In particular, they discontinued reciting the Brachot that spoke of breaking the yoke of Exile like R'Aiy B'Onyainu; Hashiva Shoftainu and similar ones. Little by little the number of Brachot that were being recited dwindled until none of the Brachot were recited and they were forgotten. The Beit Din of Rabban Gamliel in Yavneh, 12 years after the destruction of the Beit Hamikdash had to re-compose the Shemona Esrei. They added one more Bracha in opposition to the Heretics. The prayer then became a prayer of 19 Brachot. They did not change the name of the prayer because they wanted the name to be the same as it was when it was originally named by the men of the Great Assembly. This prayer as it was established by the Beit Din of Rabban Gamliel was accepted by all of Judaism to be recited in accordance with its text. It became a rule that was never to be changed.

א' הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א' - 1. It is a positive commandment to pray each day as it is written: and you shall serve G-d. From divine inspiration, they taught that service is prayer as it is written: And to serve Him with all your hearts. Our sages said: what is service of the heart? That is prayer. And the number of prayers to pray each day is not decreed by the Torah; and the wording of the prayers is not decreed by the Torah and the

Torah does not set forth a set time each day for prayer. 2. Therefore, women and slaves are obligated to perform the mitzvah of praying because it is a positive commandment that does not have a fixed time but the way to perform this obligation is in this way: that a person should supplicate and pray each day and should state the praise of G-d and then should ask for his needs that he needs by request and by supplicating and then should give praise and thanks to G-d for the good that G-d bears to him, everyone according to his ability. 3. If he was accustomed to praying, he should say much supplication and requests. But if he had difficulty expressing himself, he should speak to the best of his ability and whenever he could and the number of times he prays should be according to his ability. There were those who prayed once a day; there were those who prayed several times a day. Everyone should pray facing towards the Holy Temple no matter where he is situated. And that is the way things were from the time of Moses to the time of Ezra. 4. After Jews were forced into exile by Nebechednezzer the evil one (destruction of first Temple), Jews mingle with the Persians and Greeks and other nations and they gave birth to children in the Nations of the non-Jews. These children found that their spoken language was a combination of many spoken languages. When they would speak, they could not express their whole thought in one language except as a mixture of languages as we learn in Nehemia chapter 13 verse 24: and their children speak half Ashdodite and they did not know how to speak Hebrew. They speak the language of each nation. Therefore when one of them wishes to pray he runs short of Hebrew words with which to ask his needs or to praise G-d in Hebrew and ends up mixing words from other languages. When Ezra and his court noticed this issue, they authored the 18 blessings (shmona esrei) in order; the first three blessings that contain praise of G-d; the last three blessings that contain thanks to G-d; and the middle ones that contain requests for personal needs and communal needs. By establishing the text of the blessings, everyone said the blessings in the same order. As a result, they will study the blessings. The prayers of those who might stammer becomes a complete prayer like the prayer of those who have a strong command of the Hebrew language. And for this reason, they authored all the blessings and prayers so that the blessings and the prayers would be the same text for all so that each blessing would be said correctly even by those who stammer.

'ב-תלמוד בבלי מס' ברכות דף כו' עמ' ב' We learned that Rabbi Yosi said: Our forefathers established the three daily prayers. Rabbi Yehoshua said: The three daily prayers were established to correspond with the daily sacrifices. . . This is what the source that supports Rabbi Yossi states: Abraham established the morning prayer as it is written: Abraham arose in the morning to the place upon which he stood. The word "standing" in that verse means pray as it is written in another source: And Pinchas stood and prayed. Isaac established the afternoon prayer as it is written: And Isaac went out to speak in the field before dark. The word "speak" in that verse means pray as we learned elsewhere: A prayer for a poor person when he enwraps himself and in front of G-d he spills out his words. Jacob established the night prayer as it is written: And he encountered a place and slept there. Encountering a place is a synonym for prayer, as it is written: and you shall not pray for that nation and you shall not lift up cry nor prayer and do not encounter me.